Acatistul Maicii Domnului în cinstea icoanei făcătoare de minuni Portaitissa

Acatistul icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului Iverskaia - Portaitissa

Condacul 1

Apărătoare Doamnă, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare, cântările cele de laudă aducem ţie noi robii tăi, ca cei ce cu venirea cinstitei icoanei tale ne-am agonisit armă tare, zid nebiruit şi strajă nebiruită. Acoperă-ne şi ne apără pe noi toţi de vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi şi de toată vătămarea sufletească şi trupească, ca să strigăm ţie: ***Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!***

Icosul 1

Îngerul cel mai întâi stătător trimis a fost să zică Născătoarei de Dumnezeu, când a căzut ei sorţii slujirii apostoleşti în pământul Iviriei: „De Ierusalim nu te îndepărta şi nu te despărţi, iar sorţul ce ţi-a căzut ţie, se va arăta luminat în zilele cele mai de apoi, că te vei osteni în pământul întru care Dumnezeu va voi pentru tine, pentru aceea zicem:
Bucură-te, prin care lumii se va aduce mântuirea;
Bucură-te, prin care înşelăciunea idolească se va surpa;
Bucură-te, prin care puterea stăpânitorului întunericului se va ruşina;
Bucură-te, prin care împărăţia lui Hristos se va întări;
Bucură-te, chemarea la lumina Evangheliei a celor căzuţi în întunericul slujirii idoleşti;
Bucură-te, slobozirea fiilor lui Dumnezeu, din robia diavolului;
Bucură-te, slujitoare a Fiului tău şi Dumnezeu;
Bucură-te, ceea ce cu ascultarea ta, neascultarea Evei ai vindecat;
Bucură-te, înălţimea faptelor bune;
Bucură-te, adâncimea smeritei cugetări;
Bucură-te, prin care credincioşii cunosc pe Făcătorul;
Bucură-te, prin care credincioşii se fac fii Tatălui;
Bucură-te, Portăriţă bună, care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 2-lea

Văzând Sfânta Fecioară minunata voie a lui Dumnezeu, pentru sine, ca o roabă a Domnului pururi s-a supus să facă voia lui, strigând: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Înţelegerea cea neînţeleasă a graiului îngerului, Domnul făcând-o înţeleasă ţie, Preacurată, a îndreptat mergerea ta către muntele Athosului, unde s-a grăit de tine celor ce se nevoiesc întru neamul duhovnicesc. Deci noi cu bucurie strigăm către tine:
Bucură-te, ceea ce ai sfinţit Athosul cu venirea ta;
Bucură-te, ceea ce ai surpat idolii;
Bucură-te, ceea ce ai sădit acolo credinţa cea adevărată;

Bucură-te, ceea ce ai izgonit de acolo pe cei necredincioşi;
Bucură-te, ceea ce ţi-ai ales grădină ţie Muntele acesta;
Bucură-te, ceea ce locului acestuia darul tău l-ai făgăduit;
Bucură-te, dătătoarea bunătăţilor pământeşti tuturor credincioşilor ce locuiesc pe el;
Bucură-te, chezăşuitoare mântuirii celei veşnice;
Bucură-te, mijlocitoare caldă celor ce locuiesc în grădina ta;
Bucură-te, înfricoşarea tuturor vrăjmaşilor;
Bucură-te, ceea ce ai făgăduit mila Fiului tău locului acestuia, până la sfârşitul veacurilor;
Bucură-te, ceea ce ai prevestit că darul Lui nu se va depărta de la Sfântul Munte;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 3-lea

Puterea Celui Preaînalt cu apărarea Maicii lui Dumnezeu a umbrit Sfântul Munte, surpăturile şi văile lui, ca un sălaş prea larg, l-a arătat tuturor celor ce în viaţa călugărească doresc să culeagă mântuire şi vor cânta: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Având purtare de grijă pentru grădina ta şi pentru poporul din pământul Iriviei bine ai voit a se zidi, în locul unde însăţi ai stătut când ai venit la Athos, un locaş al neamului lor ca un liman celor ce caută mântuirea şi ai voit a le da icoana ta, ca toţi să zică ţie:
Bucură-te, ceea ce ai fost aleasă ocrotitoare pământului Iviriei;
Bucură-te, că ţara aceasta s-a întors de la înşelăciunea idolească la lumina lui Hristos;
Bucură-te, odrasla mlădiţei celei neveştejite care ai odrăslit acum viaţă luminată;
Bucură-te, ceea ce ai crescut strugurii minunilor şi ai bunei credinţe;
Bucură-te, livadă duhovnicească pe Athos sădită;
Bucură-te, ceea ce ai izvorât curgere cu duhovnicească luminare pentru pământul Iviriei;
Bucură-te, gura lui Eftimie, cea cu cuvinte de aur;
Bucură-te, a lui Ioanichie cetate nebiruită;
Bucură-te, a călugărilor îngrădire;
Bucură-te, liman lin celor ce caută mântuire;
Bucură-te, ceea ce făgăduieşti acelora odihnă veşnică;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 4-lea

Izvor de gânduri de nedumerire având întru sine, cinstita văduvă, cea din Niceea, s-a tulburat văzând Sfânta şi prea lăudata icoană a Maicii lui Dumnezu, împusă cu suliţa ostaşului celui stricător de icoane, dintru care îndată a curs sânge şi ea de frică fiind cuprinsă, ca să nu fie batjocorită Sfânta Icoană, cu rugăciuni şi lacrimi vărsând, mergând spre apus, cu veselie a strigat: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Văzând călugării Sfântului Munte, flacăra ce se arăta pe mare ca un stâlp de foc, a cărui înălţime ajungea până la cer şi strălucea ca un soare, şi venind noaptea la malul mării au văzut Sfânta Icoană a Maicii lui Dumnezeu purtându-se pe mare cu putere dumnezeiască şi au strigat celei pline de dar:
Bucură-te, Rug nears ce te-ai văzut de puitorul de lege;
Bucură-te, stâlp de foc care povăţuieşti pe cei din întuneric;
Bucură-te, scară care ajungi până la cer, pe care s-a pogorât Dumnezeu;
Bucură-te, pod care treci la cer pe cei de pe pământ;
Bucură-te, raza zilei celei de taină;
Bucură-te, ceea ce ai născut lumina cea neapusă;
Bucură-te, ceea ce n-ai învăţat pe nimeni în ce chip a fost;
Bucură-te, ceea ce eşti îmbrăcată în soare, care străluceşti cu darul şi cu slava în toată lumea;
Bucură-te, stea care arăţi soarele;
Bucură-te, fulger care luminezi sufletele şi străluceşti gândurile celor credincioşi;
Bucură-te, strălucire care luminezi pe cei din întuneric;
Bucură-te, că din tine a răsărit strălucirea cea cu multă lumină;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 5-lea

Icoana ta cea cu dumnezeiască mergere vrând să o dai lăcaşului Mănăstirii Ivir, zis-ai dumnezeiască Maică, arhimandritului Gavriil: „mergi cu ceata călugărilor la malul mării şi te pogoară în luciul ei şi primeşte Icoana mea”. Deci, el într-aripat cu credinţă şi cu dragoste a mers pe apă ca pe uscat şi a luat icoana în braţele sale şi dobândind acea vistierie s-a bucurat zicând: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzut-au călugării din Mănăstirea Ivirului de multe ori Icoana Maicii lui Dumnezeu din Biserică scoasă cu putere nevăzută stând deasupra porţii, pe zidul curţii şi spăimântându-se au zis unele ca acestea:
Bucură-te, ceea ce bine ai voit a ne da Sfântă Icoana ta;
Bucură-te, ceea ce ne-ai făgăduit-o acoperământ a fi nouă;
Bucură-te, ceea ce ai arătat dragostea ta către lăcaşul nostru;

Bucură-te, ceea ce ai arătat purtarea ta de grijă pentru el;
Bucură-te, ajutorul nostru în ţară străină;
Bucură-te, bunăvoinţa lui Dumnezeu către noi;
Bucură-te, îndrăznirea noastră către Dumnezeu;
Bucură-te, izbăvitoarea lacrimilor noastre;
Bucură-te, apărarea noastră a celor sărmani;
Bucură-te, îngrădirea noastră;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 6-lea

Propovăduitor al voii tale făcând pe Gavril, ai zis către el, Stăpână: „N-am venit să fiu păzită de voi, ci ca să fiu eu păzitoare vouă, nu numai în veacul acesta de acum ci şi în cel viitor. Iată, dau semn vouă, până când veţi vedea icoana mea în mănăstire nu va lipsi de la voi darul şi mila Fiului meu, ca toţi să strige Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Bucurie mare s-a făcut la toţi cei ce au auzit făgăduinţele tale, Maica lui Dumnezeu şi ţie, Portăriţei cereşti, Biserică ţi-au ridicat călugării în poarta mănăstirii, strigând aşa:
Bucură-te, stătătoarea înainte pentru noi, în cele viitoare;
Bucură-te, ceea ce frica Domnului ne înveţi pe noi;
Bucură-te, ceea ce ne îndreptezi pe calea cea bună;
Bucură-te, îndrăznirea şi nădejdea noastră;
Bucură-te, aşteptarea noastră şi acoperământul;
Bucură-te, ceea ce ce ai plecat către noi milostivirea Fiului tău;
Bucură-te, ceea ce ne vesteşti că darul Lui va fi cu noi;
Bucură-te, ceea ce Icoana ta cea sfântă ne-ai dat-o nouă arvună a milei Fiului tău;
Bucură-te, ceea ce ai dat ei darul facerii de minuni;
Bucură-te, ceea ce depărtezi de la noi tot răul;
Bucură-te, ceea ce deschizi intrarea a tot binele;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 7-lea

Vrând rău credinciosul Amira să strice lăcaşul Mănăstirii Ivirului şi obştea de călugări ce era adunată acolo să o risipească, degrabă au cunoscut apărarea lăcaşului de către Maica lui Dumnezeu, văzând corăbiile sale în adâncimea mării înecate şi pe ostaşii pierduţi prin valurile mării. Deci înfricoşându-se ei şi venind cu smerenie au dat la mănăstire aur şi argint, cerând iertare. Iar călugării văzând acestea au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Multe şi nenumărate minuni ai arătat, Maica lui Dumnezeu, plinind în mănăstire lipsa de vin, de făină şi de untdelemn, pe cei îndrăciţi vindecând, şchiopilor dăruind umblare, orbilor vedere şi toată neputinţa vindecând, ca văzând aceste minuni să-ţi cântăm ţie:
Bucură-te, Apărătoare Doamnă, care biruieşti pe vrăjmaşi;
Bucură-te, cea grabnică spre ajutor celor ce te cheamă pe tine;
Bucură-te, ceea ce nu treci cu vederea rugăciunea noastră;
Bucură-te, ceea ce de la făgăduinţă nu te întorci;
Bucură-te, ceea ce întristarea întru bucurie o prefaci;
Bucură-te, ceea ce lipsa din mănăstire tu o acoperi cu îndestulare;
Bucură-te, a orbilor vedere;
Bucură-te, a şchiopilor umblare;
Bucură-te, a tuturor scârbiţilor mângâietoare;
Bucură-te, că nu încetezi a ne purta de grijă şi a ne mântui pe noi;
Bucură-te, că dintru atâtea rele ne izbăveşti pe noi;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 8-lea

Auzind patriarhul Nicon de lăcaşul Mănăstirii Ivirului cel minunat, acoperit de Icoana Maicii Domnului, a dorit ca şi ţara lui să aibă împărtăşire de darul ei. Pentru aceasta zidind locaş în cinstea acestei prea slăvite Icoane, cu osârdie a cerut închipuirea Sfintei Icoane cea făcătoare de minuni a Maicii lui Dumnezeu, ca prin acoperământul ei, acoperiţi fiind, să cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cu totul întru cei de sus fiind şi de cei de jos nedespărţindu-te, bine ai voit, Maica lui Dumnezeu, să dăruieşti aceeaşi binecuvântare a Athosului şi peste lăcaşul Mănăstirii Pecersca, al robului tău Antonie, prin asemănarea cinstitului tău chip cu care ai binecuvântat Athosul. Pentru aceea strigăm ţie:
Bucură-te, acoperământul cel mai lat decât norul;
Bucură-te, îngrădirea şi întărirea drept credincioşilor;
Bucură-te, stâlp nemişcat al Bisericii dreptmăritoare;
Bucură-te, înfruntarea eresurilor şi a dezbinărilor;
Bucură-te, ceea ce mulţimea credincioşilor o luminezi cu strălucitoarele raze ale Icoanei tale celei făcătoare de minuni;
Bucură-te, cea ce izvorăşti de la ea darurile vindecărilor şi ale minunilor tale;
Bucură-te, îngrozirea vrăjmaşilor;
Bucură-te, veselia arhiereilor şi a preoţilor;
Bucură-te, povăţuitoarea călugărilor şi mântuirea a tot neamul creştinesc;

Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 9-lea

Toată osârdia având-o adunarea pustnicilor Mănăstirii Ivirul pentru zugrăvirea prea cinstitului chip al milostivei Portăriţe, săvârşind cântări de rugăciune şi cu apă de la minunata Icoană spălând scândura pe care voia să zugrăvească cinstitul ei chip, au sfinţit pe cuviosul Iamvlih, care nevoindu-se cu toată obştea părinţilor, în post şi rugăciuni, au zugrăvit închipuirea Icoanei Maicii lui Dumnezeu, pentru care noi pururi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Pe ritorii cei mult vorbitori îi vedem, Născătoare de Dumnezeu, a fi ca nişte peşti fără de glas, că nu se pricep după vrednicie să laude toate minunile tale care le-ai arătat, neamului omenesc, de la Sfântă Icoana ta. Căci încă pe cale fiind spre ţara rusească, s-au făcut minuni, poruncind binecredinciosului Emanoil să dea preţul răscumpărării celor necredincioşi care împiedicau mergerea Sfintei Icoane şi îndoit după aceea întorcându-i lui. Iar noi pentru aceasta cu credinţă strigăm aşa:
Bucură-te, izvorul minunilor cel nedeşertat;
Bucură-te, că totdeauna eşti mijlocitoare către Dumnezeu;
Bucură-te, scăparea celor din nevoi;
Bucură-te, mângâierea celor scârbiţi;
Bucură-te, vindecarea bolnavilor;
Bucură-te, Maică milostivă a celor sărmani;
Bucură-te, întoarcerea la calea adevărului a celor robiţi;
Bucură-te, chemarea păcătoşilor la pocăinţă;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 10-lea

Vrând să mântuieşti mulţi oameni din nevoi şi din tot felul de scârbe, izvor de milă neîmpuţinată izvorăşti, dumnezeiască Maică, de la Icoana ta, neamului nostru. Că iată eşti grabnic ajutătoare în lăcaşul Ivirului celui nou, înmulţind darurile tale şi în alte oraşe şi mănăstiri şi sate, celor ce te cinstesc pe tine şi toate cererile le împlineşti, pentru aceea slăvim pe Dumnezeu, care ne-a dat nouă un aşa dar şi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Zid eşti, Născătoare de Dumnezeu, cinului călugăresc şi tuturor celor ce aleargă la tine, că Făcătorul cerului şi al pământului sălăşluindu-se în feciorescul tău pântece, a învăţat pe toţi râvnitorii de curăţie şi de întreaga înţelepciune să strige către tine:
Bucură-te, vas ales al curăţiei;

Bucură-te, cununa fecioriei;
Bucură-te, cămara nunţii celei fără de sămânţă;
Bucură-te, Mireasă nenuntită;
Bucură-te, ceea ce ai născut pe semănătorul curăţiei;
Bucură-te, ceea ce ai împreunat Domnului pe cei credincioşi;
Bucură-te, grabnică ajutătoare în viforul ispitelor;
Bucură-te, ceea ce izgoneşti asupririle vrăjmaşilor;
Bucură-te, ceea ce risipeşti întunecarea patimilor celor de suflet pierzătoare;
Bucură-te, ceea ce curăţeşti gândurile;
Bucură-te, ceea ce ne înveţi a urî dulceţile cele pământeşti;
Bucură-te, ceea ce îndreptezi minţile şi inimile către cele de sus;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 11-lea

Se biruieşte toată cântarea care vrea să tindă către mulţimea milelor tale celor multe, că de-ţi vom aduce cântări la număr tocmai ca nisipul mării, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare, nimic nu plinim cum se cade, pentru aceasta cântăm ţie: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Făclie primitoare de lumină arătată celor ce sunt în mulţimea necazurilor, vedem pe prea sfânta icoană a Maicii lui Dumnezeu că primind focul cel nematerialnic al darului, luminează pe toţi cu razele minunilor, învăţându-i a cânta aşa celei prea binecuvântate:
Bucură-te, că eşti grabnică ajutătoare;
Bucură-te, ceea ce ne aperi pe noi de foc, de sabie şi de năvălirea altor neamuri;
Bucură-te, ceea ce ne izbăveşti pe noi de foamete şi de moarte năprasnică;
Bucură-te, ceea ce ne păzeşti pe noi de toate relele cele aducătoare de moarte;
Bucură-te, ajutătoarea pe cale, pe uscat şi pe ape, a celor necăjiţi;
Bucură-te, vindecarea durerilor celor sufleteşti şi trupeşti;
Bucură-te, milostivă mângâietoare a celor scârbiţi şi împovăraţi;
Bucură-te, ceea ce pe cei deznădăjduiţi îi întorci din groapa pierzării;
Bucură-te, ceea ce nici pe mine nu mă laşi fără ajutorul şi apărarea ta;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 12-lea

Vrând să dea har datoriilor celor omeneşti, dătătorul de bine venit-a singur la cei ce se depărtaseră de harul Lui şi rupând zapisul a dăruit nouă puternică mijlocire pe cea de Dumnezeu cu dar dăruită, pe Maica lui Dumnezeu, ca prin rugăciunile ei să strigăm pururi: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Cântând minunile tale cele arătate în viaţa aceasta, te lăudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ca pe un izvor nesfârşit al milei. Deci, căzând către tine înaintea Icoanei tale celei făcătoare de minuni, cu smerenie te rugăm, fii nouă acoperământ în ziua sfârşitului nostru, când vom sta la înfricoşatul scaun de judecată al Fiului tău, ca să cântăm ţie:

Bucură-te, ceea ce întru slavă stai lângă scaunul Fiului tău şi acolo îţi aduci aminte de noi;

Bucură-te, ceea ce dimpreună cu Fiul tău şi Dumnezeu împărăţeşti în veci şi pentru noi mijloceşti;

Bucură-te, că celor ce nădăjduiesc la tine le dăruieşti sfârşit vieţii fără durere şi paşnic;

Bucură-te, ceea ce ne izbăveşti de rănile cele amare;

Bucură-te, ceea ce ne izbăveşti de duhurile cele din văzduh;

Bucură-te, ştergerea păcatelor prin pocăinţă;

Bucură-te, după Domnul, nădejdea noastră a vieţii celei fericite;

Bucură-te, că celor ce nădăjduiesc spre tine le rânduieşti starea de-a dreapta a Fiului tău;

Bucură-te, că fericitul glas care ne făgăduieşte moştenirea Împărăţiei Cerurilor, a-l auzi ne învredniceşte;

Bucură-te, nădejdea cea tare a veşnicei mântuiri a tuturor creştinilor;

Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 13-lea (de 3 ori)

O, Maică prea lăudată, Preasfântă Doamnă, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, caută spre noi, cei ce cu smerenie şi cu lacrimi aducem aceste puţine rugăciuni înaintea prea curatei Icoanei tale şi toată aşteptarea şi nădejdea spre tine o punem. Izbăveşte-ne pe noi din toate nevoile şi ispitele din viaţa aceasta, şi ne scoate din munca ce va să fie, ca prin tine să fim mântuiţi şi să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Îngerul cel mai întâi stătător trimis a fost să zică Născătoarei de Dumnezeu, când a căzut ei sorţii slujirii apostoleşti în pământul Iviriei: „De Ierusalim nu te îndepărta şi nu te despărţi, iar sorţul ce ţi-a căzut ţie, se va arăta luminat în zilele cele mai de apoi, că te vei osteni în pământul întru care Dumnezeu va voi pentru tine, pentru aceea zicem:

Bucură-te, prin care lumii se va aduce mântuirea;

Bucură-te, prin care înşelăciunea idolească se va surpa;
Bucură-te, prin care puterea stăpânitorului întunericului se va ruşina;
Bucură-te, prin care împărăţia lui Hristos se va întări;
Bucură-te, chemarea la lumina Evangheliei a celor căzuţi în întunericul slujirii idoleşti;
Bucură-te, slobozirea fiilor lui Dumnezeu, din robia diavolului;
Bucură-te, slujitoare a Fiului tău şi Dumnezeu;
Bucură-te, ceea ce cu ascultarea ta, neascultarea Evei ai vindecat;
Bucură-te, înălţimea faptelor bune;
Bucură-te, adâncimea smeritei cugetări;
Bucură-te, prin care credincioşii cunosc pe Făcătorul;
Bucură-te, prin care credincioşii se fac fii Tatălui;
Bucură-te, Portăriţă bună, care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul 1

Apărătoare Doamnă, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare, cântările cele de laudă aducem ţie noi robii tăi, ca cei ce cu venirea cinstitei icoanei tale ne-am agonisit armă tare, zid nebiruit şi strajă nebiruită. Acoperă-ne şi ne apără pe noi toţi de vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi şi de toată vătămarea sufletească şi trupească, ca să strigăm ţie: ***Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!***

Rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu

Icoana Maicii Domnului Portaitissa

Preasfântă Fecioară, Maica lui Dumnezeu, Împărăteasa cerului şi a pământului! Ia aminte la suspinul cel îndurerat al sufletelor noastre, caută dintru înălţimea ta cea sfântă spre noi, cei care cu credinţă şi cu dragoste ne închinăm prea curatului tău chip; căci iată, afundaţi fiind în păcate şi înviforaţi de scârbe, spre icoana ta privim, şi ţie ca celei ce eşti dimpreună cu noi vie, smeritele noastre rugăciuni îţi aducem. Căci n-avem alt ajutor, nici altă folositoare, nici altă mângâiere, fără numai pe tine, o, Maica tuturor scârbiţilor şi împovăraţilor. Ajută-ne nouă, neputincioşilor, potoleşte mâhnirea noastră, povăţuieşte-ne pe calea cea dreaptă pe noi, cei rătăciţi, vindecă şi mântuieşte pe cei deznădăjduiţi, dăruieşte-ne nouă cealaltă vreme a vieţii noastre în pace şi în linişte a o petrece, si de sfârsit creştinesc învredniceşte-ne. Iar la înfricoşătoarea Judecată a Fiului tău arată-te milostivă apărătoare, ca totdeauna să-ţi cântăm, să te mărim şi să te slăvim pe tine, apărătoarea cea bună a neamului creştinesc, dimpreună cu toţi cei care au plăcut lui Dumnezeu. Amin!

Exapostilarie

i

Pe icoana ta cea întmtot cinstită primindu-o Gavriil în braţe, a strigat către tine, Stăpână: O, prea dulce Maică a Împăratului Hristos, fii acoperământ lăcaşului tău şi tuturor creştinilor şi chezăşie a vieţii de veci!

La **Laude**, stihirele, glas 4:

O, nespusă bunătate! O, prea slăvită arătare a icoanei Maicii lui Dumnezeu, care străluceşte cu minunile şi-i luminează cu harul pre cei ce cu credinţă aleargă către ea. Pe aceasta şi noi cu bucurie primindu-o, prea curată dumnezeiască Pruncă, după vrednicie cu cântări o cinstim şi o fericim.

O, purtarea ta de grijă pentru noi, Stăpână! Că astăzi trimiţându-ne icoana ta cea minunată, cu milostivire ne-o dai nouă, ca pe o păzitoare neadormită şi mângâiere nemerniciei noastre. Drept aceea, cunoscând cinstite minunile tale, pe tine cu cântări mărimu-te.

O, prea slăvită minune! Cum icoana cea de foc purtătoare, drept de valurile mării, ca într-o caretă se poartă, luminând minţile cu razele harului cele strălucitoare. Prăznuirea acesteia cu cântări de bucurie cinstindu-o, şi noi slavă să înălţăm Născătoarei de Dumnezeu.

Slavă... Şi acum...

Graiul tău, Maica lui Dumnezeu, ascultându-1 prea cuviosul Gavriil, cu picioare neudate a umblat pe apa mării, şi primind icoana ta cea sfinţită, a adunat soborul şi a făcut împreună prăznuire cu pustnicii Athosului. Deci şi noi, minunându-ne, strigăm Celui întâi în toate Pricinuitorului: Slavă Ţie, Unuia Dumnezeiescule Împărate, Carele ai săvârşit cele minunate, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu! Păzeşte pe împăratul nostru, pe care l-ai ales ca să împărăţească peste noi, şi-i dăruieşte lui biruinţă asupra vrăjmaşilor, ca un Atotputernic.

Troparul Născătoarei de Dumnezeu în cinstea icoanei Sale Iverskaia-Portaitissa, glas 1: De la sfântă icoana ta, Stăpână de Dumnezeu Născătoare, din belşug se dau vindecări şi alinare celor ce cu credinţă şi cu dragoste aleargă către dânsa. Aşa, ceea ce eşti bună, cercetează şi neputinţa mea, iar sufletul meu îl miluieşte şi trupul mi-1 vindecă cu harul Tău, Precistă.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu păzitoarea Athosului şi portăriţa mănăstirii Iviron

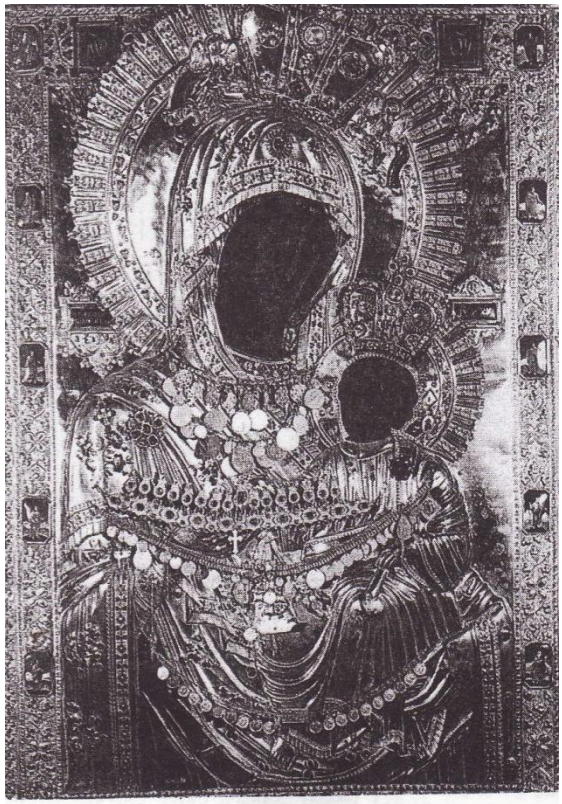

Icoana Maicii Domnului Portaitissa

Predania Bisericii Ortodoxe spune că Sfântul Munte Athos a fost luminat prin propovăduirea evanghelică a Maicii Domnului în scurt timp după înălţarea Domnului.

La început Sfinţii apostoli au lucrat în Ierusalim vreo 12 ani, având în mijlocul lor şi în sfatul lor pe Maica Precistă. Spre împlinirea poruncii Mântuitorului: „Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată zidirea", Sfinţii apostoli adunaţi în sobor, împreună cu Maica Domnului, au tras la sorţi pentru a vedea ce laturi ale lumii le va rândui Domnul fiecăruia, ca să propovăduiască Sfânta Evanghelie. Preasfintei Născătoare de Dumnezeu i-a căzut Iveria (vechea denumire a Georgiei). Mai apoi, însă, a primit vestire de la îngerul Domnului, care i-a făcut cunoscut că această latură rămâne sub ocrotirea ei, dar va fi luminată mai târziu. Iar acum voia lui Dumnezeu este ca ea să meargă să lumineze mai întâi o altă latură a pământului, unde va fi călăuzită de Domnul.

În acea vreme, Lazăr cel mort şi înviat a patra zi de Domnul, fiind urmărit de jidovi, vrăjmaşii Domnului, spre a fi omorât, a fugit în Cipru, şi acolo a fost hirotonisit de Sfinţii apostoli Pavel şi Varnava. Având mare dragoste şi dorind să o mai vadă pe Maica Domnului, Lazăr i-a scris şi a rugat-o să vină dânsa în Cipru, căci el nu putea - din pricina iudeilor.

Maica Preasfântă i-a răspuns că va veni, dar să-i trimită o corabie, lucru pe care Lazăr 1-a şi făcut. Pregătindu-se de plecare, Maica Domnului l-a luat pe Sfântul Ioan evanghelistul şi pe alţi ucenici credincioşi împreună cu sine, şi au purces spre Cipru, călătorind în linişte.

Însă, după un timp oarecare, prin voia lui Dumnezeu, s-a stârnit o furtună puternică, ce i-a înspăimântat pe toţi, şi din pricina căreia cursul corăbiei s-a abătut spre poalele muntelui Ascalon, adică Athosul de azi. Acest munte era plin de capişti idoleşti, având pe cea mai mare înălţime templul lui Apolon. Aici venea multă lume, aducând jertfe idolilor. Aceştia le preziceau ghicitoreşte multe lucruri, care urmau să se întâmple în viitor.

Pe măsură ce corabia se apropia de ţărmuri, diavolii care se cuibăriseră în idoli, au simţit apropierea corăbiei, în care călătorea Maica Domnului, din care pricină au început deodată să răcnească înspăimântaţi: „Oamenilor, închinătorilor la Apolon, alergaţi la limanul lui Clement şi primiţi pe Maria, Maica Marelui Dumnezeu Iisus Hristos!" Astfel, demonii care sălăşluiau în idoli, fiind siliţi de puterea lui Dumnezeu, împotriva voinţei lor mărturiseau adevărul înaintea lumii.

Poporul, auzind şi văzând acestea, a venit la ţărmul mării şi aici a întâmpinat-o pe Maica Domnului, Căreia i s-au închinat cu toţii şi au rugat-o să le spună despre Fiul Său şi despre răscumpărarea neamului omenesc care s-a făcut prin El.

Deci Maica Precista povestindu-le cu multă dragoste toate cu de-amănuntul, au crezut cu toţii în răscumpărarea şi iertarea, care ne-au fost aduse prin Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, şi s-au botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Atunci Preasfânta Născătoare le-a lăsat păstor sufletesc şi episcop pe Clement, unul din însoţitorii care se aflau cu dânsa pe corabie, iar la despărţire a blagoslovit poporul, rostind aceste cuvinte: ***„Fie ca locul acesta să fie sorţul meu, dat mie de la Fiul şi Dumnezeul Meu. Harul lui Dumnezeu să fie peste locul acesta şi asupra celor care vor vieţui aici cu credinţă în Fiul Meu şi vor păzi poruncile Lui. Şi toate cele trebuincioase vieţii pământeşti le vor avea cu îndestulare, şi***

viaţă cerească li se va dărui şi milostivirea Fiului Meu şi Dumnezeu nu se va ridica de la dânşii până la sfârşitul veacurilor. Iar Eu voi fi apărătoarea şi mijlocitoarea pentru acest loc înaintea lui Dumnezeu".

Spusele Preacuratei Fecioare s-au împlinit întocmai: milostivirea Fiului ei n-a lipsit niciodată în Muntele Athosului, care dăinuie de aproape 2000 de ani sub acoperământul haric al împărăţiei cereşti.

Mai târziu, prin secolele X-XI, pe locul unde a pogorât Maica Domnului din corabie, ca să viziteze Athosul, s-a întemeiat mănăstirea Iviron.

În această mănăstire se păstrează un mare odor sfânt - icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului Iverskaia - Portăriţa cerului. (Sensul tainic al acestei denumiri ni se dezvăluie din versul acatistului Său: „Bucură-te, Portăriţă bună, care deschizi credincioşilor uşile Raiului!")

***

Obârşia acestei icoane este următoarea: Pe vremea când domnea împăratul bizantin Teofil (sec. IX), se ridicase multă prigoană asupra sfintelor icoane. Acel urâtor de Hristos a surghiunit pe mulţi dreptcredincioşi şi cu multe feluri de munci i-a chinuit. A trimis ostaşi prin toate cetăţile, poruncindu-le să cerceteze, şi toate icoanele pe care le vor afla, să le ia cu forţa şi să le distrugă.

În acel timp era o văduvă cucernică în părţile Nicheii, care vieţuia acolo cu unicul său fiu. Această văduvă ţinea în casa ei o sfântă icoană a Maicii Domnului, pictată, după tradiţie, de sfântul apostol şi evanghelist Luca. Pentru această icoană văduva zidise un paraclis în casa ei şi acolo se ducea de se ruga.

Deci, căutând ostaşii împăratului peste tot, şi ştiind despre acea icoană, au ajuns şi la casa acelei femei iubitoare de Dumnezeu. Şi au zis către acea femeie: „Ori ne dai nouă bani, ori îndeplinim porunca împăratului de a te omorî în chinuri".

Iar înţeleaptă văduvă, văzând iubirea lor de arginţi, a răspuns că nu are bani în casă, ci a doua zi le va aduce lor toţi banii.

La plecare, unul din ostaşii luptători de icoane a lovit cu sabia icoana pe chipul ei şi îndată a curs sânge mult. Predania spune că, mai târziu, acel ostaş pe nume Varvar, cutremurat de această minune, s a căit, sfârşindu-şi viaţa ca monah în mănăstirea Iviron.

În noaptea aceea văduva a intrat împreună cu fiul ei în paraclis şi, plecându-şi genunchii, s-au rugat mult timp, udând pământul cu lacrimi. După care au luat icoana şi ducând-o la malul marii, iarăşi s-au rugat, zicând: „Stăpâna şi Doamna lumii! Harul Tău, ca o Maică a lui Dumnezeu, având stăpânire şi putere peste toate făpturile, să ne izbăvească şi pe noi de urgia împăratului nelegiuit şi pe icoana ta din apă“. Acestea zicând şi punând icoana pe mare, s-a făcut minune mare, căci icoana nu a căzut de-a latul, ci stând dreaptă, plutea deasupra apei, îndreptându-se către apusul soarelui. Deci, văzând femeia această minune şi spăimântându-se, a trimis pe fiul ei la Tesalonic, iar de acolo la Sfântul Munte, unde mergând la cinstita mănăstire a Ivirului, s-a făcut călugăr, cu evlavie petrecând până ce s-a dus la Domnul. Aceasta a fost rânduiala dumnezeiască: să se ducă tânărul acolo, pentru ca să vestească despre cele întâmplate cu această sfântă icoană, salvată de Dumnezeu de la pierzanie.

Trecură apoi peste două veacuri şi nimeni nu mai ştia ce se făcuse cu icoana făcătoare de minuni.

Dar, pe când oarecare sfinţi bătrâni din mănăstirea Iviron se aflau pe mal, au văzut deodată pe mare ceva, ca o flacără sau ca un stâlp de foc, cu vârful ajungând la cer. Văzând ei una ca aceasta au început să strige: „Doamne, miluieste!" Minunata arătare a durat câteva zile şi câteva nopţi. Şi toţi călugării cei din Sfântul Munte, aflând despre o minune ca aceasta, s-au adunat la mănăstirea Iviron cu luntrile şi, apropiindu-se, au văzut icoana Maicii Domnului. Însă, pe cât se apropiau ei, icoana se îndepărta. Atunci, stareţul mănăstirii a poruncit de s-au adunat toţi în biserică, rugându-se lui Dumnezeu cu lacrimi, ca sa poată lua icoana Maicii Lui din mare s-o aibă drept mângâiere a străinătăţii lor.

Şi era în acel timp acolo, în mănăstire, un oarecare călugăr Gavriil, ivirean de neam, care ducea o viaţă pustnicească. Acest călugăr, rugându-se şi priveghind, a văzut într-o vedenie pe Maica Domnului, cu slavă multă strălucind, care i-a zis: ***„Du-te la mănăstire şi vesteşte stareţului şi monahilor, că voiesc să le dau icoana mea spre acoperământul şi ajutorul lor. Deci, fără să te îndoieşti, să cobori la mare şi, umblând pe ape, să mergi şi să o primeşti, pentru ca să cunoască toţi dragostea şi purtarea de grijă, pe care o am către mănăstire, căci am venit aici înadins pentru ajutorul vostru “.***

De atunci, sfânta icoană s-a aflat neîntrerupt în mănăstirea Iviron. Spun călugării că icoana niciodată nu stă în biserică, ci numai la poartă, ca semn că ea păzeşte mănăstirea. Ori de câte ori au adus-o călugării în biserică, dimineaţa au găsit-o

iarăşi la poartă. Mai târziu, la porţile mănăstireşti a fost ridicat un paraclis, în care se află această sfântă icoană făcătoare de minuni.

Chipul Maicii Domnului din această icoană este mai degrabă aspru şi stârneşte o teamă sfântă. Preasfânta apare aici ca aprigă Stăpână a lumii şi privind-o, eşti de-a dreptul copleşit. La aceasta conlucrează şi mărimea icoanei. Chipul ei este atât de măreţ, încât Maica milostivirii se înfăţişează ca Maică dreptăţii şi a nemitarnicului Judecător. Este acoperită cu o ferecătură de aur şi argint, cu pietre preţioase, monede de aur şi o mulţime de alte podoabe dăruite de împăraţi, nobili, egumeni, ofiţeri şi simpli credincioşi. Aceste odoare sunt dovezi ale minunilor Precistei.

Mănăstirea Iviron nu a avut niciodată egumen, pentru că Maica Domnului în chip nevăzut conduce mănăstirea. Este una din cele mai însemnate mănăstiri atonite, a treia în ordine ierarhică, zidită în anul 980 de către Ioan Iviritul, general în armata bizantină, originar din Iveria. Renunţând la dregătoria sa, loan Iviritul a fost tuns în monahism împreună cu fiii săi, Eftimie şi Gheorghe, de către Sfântul Atanasie Atonitul. Apoi, adunând ajutoare din Iveria, au întemeiat această mănăstire cu hramul Adormirea Maicii Domnului, locuită multă vreme de călugări iviriţi. În Athos şi în Iveria (Georgia), cei trei ctitori sunt cinstiţi ca sfinţi.

De-a lungul veacurilor, mănăstirea a fost de mai multe ori incendiată şi distrusă de piraţi.

În timpul patriahului latin Ioan Vekos au fost ucişi cu sabia 13 călugări din mănăstirea Iviron, pentru că se împotriveau uniaţiei. La desele lucrări de reparaţie şi înnoire au dat numeroase ajutoare şi bani atât Ţările Române, cât şi Rusia.

Mănăstirea Iviron are cele mai multe sfinte moaşte din Muntele Athos, peste 150 de cutiuţe de argint. Aici se păstrează mâna stângă a Sfântului Ioan Gură de Aur şi mâinile Sfinţilor mucenici Teodor Tiron şi Teodor Stratilat.

Mănăstirea se află, de asemenea, în posesia unui bogat tezaur de obiecte vechi din secolele VTII-XVIII, a numeroase documente voievodale româneşti şi a unei biblioteci dintre cele mai mari.

În prezent, mănăstirea Iviron are viaţă de obşte. La hramul mănăstirii, de Adormirea Maicii Domnului, se adună pelerini şi monahi din toate mănăstirile, schiturile şi sihăstriile din Athos. La Iviru se prăznuieşte cel mai frumos hram atonit!

Praznicul sfintei icoane are loc marţea, în Săptămâna Luminată, când monahii merg în procesiune până la malul mării, acolo de unde, odinioară, cuviosul stareţ Gavriil a luat icoană.

În Athos icoană se mai prăznuieşte şi pe data de 31 martie/ 13 aprilie.

***

Aici vin mulţi credincioşi, care primesc ajutor de la Maica Domnului. Odată, un tânăr venit să se închine la sfânta icoană, n-a fost primit la trapeză. Dar, pe când mergea mâhnit pe cale, i-a ieşit o femeie luminată şi ha întrebat de ce plânge. Deci, spunându-i tânărul pricina, femeia i-a dat un ban vechi de aur, zicând: „Du-te înapoi, dă acest ban la bucătar, şi îndată îţi va da pâine“. Bucătarul, auzind aceasta, i-a dat pâine. Dar, uitându-se mai bine, a observat că banul era din salba de aur a Maicii Domnului. Atunci a înţeles că femeia aceea era Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi, căindu-se de zgârcenia lui, a primit iertare. La intrarea în mănăstire poate fi văzută o pictură, care o reprezintă pe Maica Domnului dându-i o monedă pelerinului.

***

Altă dată, părinţii, temându-se de foamete, nu au mai vrut să dea de mâncare credincioşilor la hramul mănăstirii. A doua zi miboane de furnici cărau grâul din hambar în mare. Atunci călugării au înţeles că au supărat-o pe Maica Domnului. Deci, căzând cu lacrimi la icoana făcătoare de minuni, îndată furnicile au prins a căra grâul înapoi în hambar.

***

Într-o vreme, neamurile cele păgâne ale perşilor au năvălit cu război asupra Ţa-rigra-dului. Amira, voievodul lor, înştiinţându-se cum că în Muntele Athosului sunt multe mănăstiri bogate, a luat cincisprezece corăbii de război şi ducându-se la acel Munte, s-a oprit la mănăstirea Ivirilor. Şi îndată au sărit, împresurând-o ca nişte fiare sălbatice. Iar călugării, văzând mulţimea barbarilor, au intrat în biserică, au luat sfintele vase şi pe prea cinstita icoană a Născătoarei de Dumnezeu şi s-au ascuns în turnul mănăstirii.

Între timp barbarii, neavând pe nimeni să le stea împotrivă, au intrat în mănăstire, pustiind-o şi prădând tot ce găseau. Apoi au luat funiile corăbiilor şi legând stâlpii bisericii, i-au tras, ca să surpe sfânta biserică, dar n-au izbutit.

Iar călugării, văzând şi auzind acestea, strigau din adâncul inimilor graiurile cele proroceşti: „Doamne, pentru ce dormi, scoală-Te şi nu ne pierde până-n sfârşit! Dumnezeule, venit-au neamurile în moştenirea Ta, pângărit-au sfântă biserică Ta.

Degrab ne întâmpină pre noi!“ - şi altele ca acestea. Şi, cu lacrimi udând pământul şi pe sfânta icoană a Născătoarei de Dumnezeu înălţând-o, ziceau: „O, Stăpână! Ce fel de făgăduinţă ne-ai făcut nouă? Au nu te-ai făgăduit, ca să ne fii ajutătoare şi păzitoare? Deci, nu ne părăsi pre noi până-n sfârşit, deşi suntem păcătoşi şi nevrednici, ca să nu zică vrăjmaşii noştri: „Unde este Dumnezeul lor?“

Astea le ziceau călugării plângând, iar apărătoarea cea nebiruită şi grabnică ajutătoare a celor ce o cheamă pe ea n-a trecut cu vederea rugăciunile lor, nici făgăduinţele pe care le făcuse, ci împlinindu-le, la desăvârşită pierzanie pe vrăjmaşi i-a dat. Căci după ce a înnoptat, fără de veste s-a făcut vifor înfricoşător şi furtună mare, încât s-au sfărâmat toate corăbiile şi n-a mai rămas decât una, a lui Amira. Şi aceasta pentru ca să cunoască nebunul păcatul său, după cum s-a şi întâmplat.

Atunci voievodul perşilor, văzând pierzania corăbiilor, îşi bătea faţa şi punând ţărână pe capul lui, s-a apropiat cu chip smerit, cel care mai înainte era fiară şi nu om, şi a zis către călugări: „Rugaţi-vă, robi ai lui Dumnezeu, ca să nu pier şi eu“. Şi, dându-le lor aur şi argint, le-a zis: „Luaţi banii aceştia, ca să zidiţi zidurile mănăstirii voastre şi să le faceţi şi mai înalte“. Şi nu numai atunci Preacurata Stăpână a păzit mănăstirea lor de necazuri şi de primejdii, ci totdeauna, în toată vremea.

Din acele vremuri, în această mănăstire, se fac nenumărate minuni: cei îndrăciţi se vindecă, şchiopii umblă, orbii văd, şi toată boala fuge de la cel care pătimeşte.

Se spune că, atunci când icoana Maicii Domnului Portaitissa va părăsi mănăstirea, este semn că în Athos a venit sfârşitul monahismului, iar călugării să-şi ia tolbele şi să se ducă încotro vor vedea cu ochii. (De menţionat că sfânta icoană n-a părăsit niciodată Grecia).

Din proorociile Sfântului Nil izvorâtorul de mir: înainte de sfârşit va fi un cutremur. Atunci se va face auzit un vaier subţire. După cutremur, copacii vor tremura foarte şi toţi cei sădiţi pentru împărătească (călugării ortodocşi) vor pieri de moarte mucenicească. Athosul se va zbate cu zgomot straşnic. Iar toate clădirile mănăstireşti se vor prăbuşi. Tradiţia glăsuieşte că o parte dintre călugări se vor îndrepta spre Munţii Caucazului, unde la sfârşitul secolului al XIX-lea, călugării ruşi veniţi din Athos, de la mănăstirea Sfântului Pantelimon (Russikon), au zidit mănăstirea Noul Athos, cu hramul Sfântului apostol Simon Zilotul, aflată lângă Suhumi, pe malul Mării Negre.

&&&

Caucazul, adică Pământul Iveriei, face parte din domeniile sortite Maicii Domnului. Ţinutul acesta a fost luminat de vestea cea bună a Evangheliei, însă mai târziu, potrivit căilor de nepătruns ale Domnului, întunericul păgânismului şi al jugului otoman a nimicit orice urmă de creştinism. Singure, ruinele şi vestigiile impunătoare ale unor lăcaşuri de odinioară, mai dau mărturia unui trecut glorios. Însă Multmilostivul Dumnezeu, Carele voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască, şi-a îndreptat din nou ochiul milostivirii Sale dumnezeieşti asupra Pământului Caucazului. Iar poporul, care se afla în întuneric şi în umbra morţii, din nou a început să fie luminat de credinţa mântuitoare a lui Hristos. Creştinismul a început să înflorească pe acele meleaguri aflate pe atunci sub tutela Imperiului rusesc.

În mijlocul Abhaziei, într-un loc pustiu şi sălbatic, prin bunăvoinţa lui Dumnezeu, s-a zidit chinovia Sfântului Simon Cananitul, pentru luminarea băştinaşilor pe jumătate căzuţi în sălbăticie.

Împărăteasa cerului, ca o chezăşuitoare a celor păcătoşi şi mijlocitoare a mântuirii noastre, S-a grăbit să vină în ajutorul călugărilor neputincioşi în această sfântă întreprindere atât de grea şi anevoioasă, binevoind să-i încurajeze şi să fericească noua obşte prin venirea Sa în chipul icoanei Sale Izbăvitoarea şi să arate slava minunilor Sale izvorâte din milostivirea Sa de nespus faţă de oameni.

Dar de unde a binevoit împărăteasa cerului să vină în noua chinovie - Noul Athon - prin icoana Sa făcătoare de minuni? Dintr-o ţară depărtată, trecând prin vâltoarea mării, din sfântul Munte Athos, cel de-al doilea sorţ al Său.

&&&

Icoana Maicii domnului Iverskaia, ocrotitoarea “Rusiei

În Rusia prăznuirea icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului Iverskaia are loc pe data de 12/25 februarie.

Istoria ne mărturiseşte că vestea despre sfânta icoană de la Iviron ajunsese şi în Rusia. Poporul rus, care o iubea şi o cinstea nespus de mult pe Maica Domnului, dorea să vadă această sfântă icoană. Şi, în scurt timp, întâlnirea a avut loc. S-a întâmplat că la Moscova a venit pentru a strânge ajutoare un vieţuitor al mănăstirii Iviron. Arhimandritul Nikon de la mănăstirea Mântuitorului, viitorul patriarh al Moscovei s-a adresat egumenului Pahomie de la Iviron, rugându-l să-i trimită o copie a icoanei făcătoare de minuni.

În scrisoarea sa de răspuns, arhimandritul Pahomie istoriseşte cum a fost pictată copia icoanei făcătoare de minuni: „Adunându-se toţi fraţii - 365 de oameni - s-a făcut mare priveghere de cu seara până dimineaţa şi s-a slujit sfinţirea apei cu sfintele moaşte. Şi cu această apă sfinţită au stropit icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului Portaitissa, au strâns apa într-o cadă mare, şi au stropit lemnul de chiparos, pe care avea să fie pictată icoană. După aceea au slujit sfânta şi dumnezeiasca Liturghie cu mare însufleţire. După Sfânta Liturghie au dat apă sfinţită prea cuviosului , monah, iereul Iamblih (Romanov), zugravul, pentru ca să amestece apa sfinţită de la sfintele moaşte cu vopsele şi să picteze icoana.

În timp ce s-a pictat icoana, zugravul obişnuia să guste din bucate doar sâmbăta şi duminică, iar obştea slujea priveghere de toată noaptea şi Liturghie de două ori pe săptămână.

Icoana nou pictată avea aceleaşi dimensiuni şi acelaşi chip cu prima icoană.

La 13 octombrie, anul 1648, icoana a fost adusă la Moscova. La porţile învierii icoana a fost întâmpinată solemn de către patriarhul Iosif, de ţarul Aleksei Mihailovici şi de mulţimea credincioşilor.

În acest loc a fost ridicat un paraclis deosebit, care a devenit unul din cele mai cunoscute locuri de închinare din Moscova.

Copia icoanei din Athos, cunoscută sub numele de Iverskaia-Moskovskaia s-a aflat la mare cinste în toată lumea pravoslavnică şi în Rusia.

Mulţime de credincioşi veneau să se roage pentru ajutor la orice oră din zi şi din noapte. Moscoviţii nu începeau nici o lucrare mai deosebită fără a cere binecuvântarea Bogorodiţei. Se făcea mereu procesiune cu sfânta icoană însoţită de preoţi. Cu timpul, în paraclis a fost adusă o altă copie a icoanei Iverskaia, deoarece sfânta icoană era purtată zi şi noapte, într-o caretă specială, prin toată Moscova.

Din perioada domniei lui Pavel I, toţi suveranii ruşi intrau în Kremlin prin Porţile învierii (Voskresenskie).

Din calendarul pe anul 1872

Sfânta icoană Iverskaia - Portaitissa este legată istoric şi de soarta popoarelor bulgar şi român. Chipul de pe icoană a fost brodat de către călugăriţele din oraşul Samara pe drapelul trimis armatei bulgare (pe vremea războiului ruso-turc, în

1877), care se afla dislocată în oraşul Ploieşti din România, unde armata a depus jurământul.

Soarta Rusiei la sfârşitul lumii este strâns legată de slujirea apostolească a Maicii Domnului, precum se cântă în icosul 1 al acatistului său, când i-au căzut ei sorţii să creştineze Pământul Iveriei: „Iar sorţii ce ţi-au căzut ţie, se vor arăta luminat în zilele cele de apoi” - i-a grăit îngerul cel înainte-stătător. Preabinecuvântata Fecioară, proteguitoarea şi mijlocitoarea noastră cea osârdnică înaintea Fiului Său şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, de bună seamă va ajuta poporul rus şi pe toţi creştinii să ajungă la pocăinţa cea mântuitoare. Şi atunci, buna Portăriţă va deschide poporului rus şi tuturor popoarelor creştine uşa în împărăţia cerească, unde „nu este durere, nici întristare, nici oftat, ci doar viaţă veşnică".

Semnele milostivirii Împărătesei cerului faţă de oameni nu vor seca până la sfârşitul lumii. În zilele noastre ne-am învrednicit a fi martorii unei noi manifestări a bunăvoinţei Sale către neamul omenesc: la 24 noiembrie 1982 copia icoanei Portaitissa adusă de la Muntele Athos în Canada, la Montreal, a început să izvorască mir. Mirul a izvorât şi din alte copii pe hârtie ale aceleiaşi icoane în diferite colţuri ale lumii.

Unele icoane izvorăsc mir în anumite zile. Moaştele Sfântului ierarh Nicolae izvorăsc mir de sute de ani. Dar, pentru prima dată în istoria Bisericii, mirul de la icoană s-a revărsat neîncetat în decurs de 15 ani, cu întrerupere în Săptămâna Patimilor.

Şi acum, faţă de cele arătate până aici, prin scurte cuvinte să aducem mulţumirea cu care suntem datori Împărătesei îngerilor Celei prea lăudate, purtătoarei noastre de grijă, mijlocitoarei şi păzitoarei celei neadormite.

Rugăciune

O iubitoare de bine şi iubitoare de oameni, Stăpână! Ceea ce ca o Maică iubitoare-de fii şi doritoare de noi, creştinii, totdeauna ai purtare de grijă, mântuind, păzind şi chivernisind pre nevrednicii robii tăi; slăvim pronia, lăudăm folosirea şi prea mărim milostivirea ta.

Aducându-ne aminte de darurile tale, cele din vremurile trecute, şi din câte primejdii ne-am izbăvit prin tine, după datorie aducem ţie această mulţumire.

Iar pentru cele din timpul de faţă, care mult şi amarnic ne mâhnesc pre noi, rugămu-ne milostivirii tale, să nu uiţi această turmă a ta, ci stai ca o rugătoare neobosită către Fiul tău şi Stăpânul nostru.

Ajută-ne nouă, celor ce ne primejduim, izbăvindu-ne pre noi de necazurile ce ne aşteaptă. Vezi, Stăpână, în câte primejdii am căzut. Ridică-ne pre noi, depărtând toate cele pricinuitoare de durere, risipeşte spaimele ce năvălesc asupra noastră, fă să înceteze smintelile, curmă războaiele, îmblânzeşte mânia lui Dumnezeu, cea cu dreptate pornită asupra noastră, potoleşte tulburările şi certurile, pace tare şi temeinică dăruindu-ne nouă.

Aşa, multmilostivă Stăpână, adaugă şi aceasta lângă celelalte faceri de bine ale tale: întotdeauna şi neîncetat propovăduind milostivirile şi minunile tale, să te slăvim pe tine, pe Dumnezeu Cel ce S-a născut din tine, pe Cel fără de început al Lui Părinte, precum şi pe Bunul şi Preasfântul şi de viaţă dătătorul Duh, în vecii vecilor. Amin!

Chemarea Sfântului Nil athonitul către cuvioşii părinţi

O prea cuvioşilor părinţi! În loc să vă predaţi pe sine pieirii, oare nu s-ar cuveni mai bine să aduceţi rugăciuni adevărate de pocăinţă, să începeţi să vă căiţi şi să vă rugaţi pentru izbăvirea voastră de ispitele cele sufleteşti şi trupeşti? O, prea cuvioşilor părinţi, în zadar îmi cheltuiesc eu cuvintele, pentru că tot nu sunteţi în stare să vă pocăiţi, şi nici măcar nu vă gândiţi la aşa ceva. Ci vă gândiţi numai la calea pierzării, care este lucrarea fărădelegii, pentru că stăruiţi să rămâneţi nepocăiţi şi nici gând n-aveţi de pocăinţă, şi nu sunteţi în stare să vă împăcaţi cu Crăiasa mântuirii.

Să-i rugăm deci pe sfinţii părinţi, ca să o petreacă aceştia pe ea atunci când se va îndepărta (din Munte); precum au întâmpinat-o pe ea cu slavă şi cinste la venire, aşa să vină şi la petrecerea ei, însoţind cu cinste şi slavă (se subînţelege icoana Maicii Domnului Portaitissa) venirea ei în chip minunat şi plecarea ei minunată în viitor.

Sculaţi-vă, prea cuvioşilor părinţi, pentru a o petrece pe Crăiasa mântuirii, care v-a rânduit vouă mântuirea veşnică în Muntele acesta! Sculaţi-vă, prea cuvioşilor părinţi, pentru a o petrece pe Crăiasa liniştirii! Sculaţi-vă, prea cuvioşilor părinţi, pentru a o petrece pe Crăiasa păcii! Sculaţi-vă, prea cuvioşilor părinţi, pentru a o petrece pe Crăiasa neprihănirii! Sculaţi-vă, prea cuvioşilor părinţi, pentru a o petrece pe Crăiasa fecioriei! Sculaţi-vă, prea cuvioşilor părinţi, pentru a o petrece

pe Crăiasa ocârmuirii, care a cârmuit (aşa cum se cârmuieşte o corabie) în Muntele acesta lucrarea de mântuire a omenirii până în această zi. Sculaţi-vă, prea cuvioşilor strămoşi, pentru a o petrece pe Crăiasa mântuirii!

Scoală-te şi tu, prea cuviosule părinte Gavriil, ca s-o petreci pe cea care odinioară a lucrat mântuirea voastră, pe care aţi primit-o cu slăvită întâmpinare, cu mare slavă şi rânduială. Sculaţi-vă, deci, ca s-o petreceţi acum cu aceeaşi slavă şi solemnitate duhovnicească, fiindcă a fost respinsă de urmaşii voştri, dispreţuită şi izgonită din latura ei, astfel ca aceştia să rămână cu pierzania lor şi numai de aceasta să se îngrijească.
Aşadar, prea cuvioşilor părinţi, să vină şi ei, şi aşa precum au primit-o, tot astfel să o petreacă pe Crăiasa mântuirii. Voi aţi izgonit-o din latura ei, dar ea tot nu se îndură să vă izgonească, ci aşteaptă rugăciunile voastre de pocăinţă. Voi însă veţi fi izgoniţi din latura ei, de veţi rămâne în aceeaşi stare de nepocăinţă, precum vă aflaţi acum.

Pocăinţă - iată ce aşteaptă de la voi împărăteasa, iar dacă nu vă veţi pocăi, atunci veţi fi izgoniţi din latura ei. Deoarece voi o izgoniţi din latura voastră, prin urmare ea va ieşi din latura voastră. Dar în ce chip va ieşi ea din latura voastră? Da, va ieşi de la voi, şi cele nesimţitoare vor simţi plecarea Crăiesei mântuirii. Simţurile voastre, însă, fiind întunecate, nu vor simţi îndepărtarea Crăiesei, căci simţurile monahilor se vor întuneca de grijile lumii acesteia. Pentm aceea, monahii nu vor simţi, când se va îndepărta Crăiasa mântuirii.

Va fi ca atunci, când jidovii l-au răstignit pe împăratul lor, făcându-se nesimţitori faţă de răstignirea Lui şi nerecunoscându-L pe Binefăcătorul lor. Iar la sfârşit, răstignindu-L, L-au batjocorit, L-au hulit şi continuă să-L hulească până-n zilele noastre, zicând că ucenicii L-au furat...

Acestea toate le faceţi şi voi, fără să o recunoaşteţi pe Crăiasa mântuirii, dimpreună cu binefacerile Ei, şi în cele din urmă o veţi izgoni tot astfel cum jidovii L-au izgonit pe Iisus Hristos din latura Lui. Jidovii n-au simţit cine era Iisus Hristos, însă pietrele şi cele de înmormântare au simţit. Pentm aceasta vă zicem vouă, că cele nesimţitoare L-au recunoscut pe Ziditorul Lor, că a fost răstignit, iar cei simţitori n-au simţit, nu L-au recunoscut pe Binefăcătorul lor şi L-au răstignit în nesimţirea lor.

Drept aceea, prea cuvioşilor părinţi, depărta-se-va mântuirea din locul acesta; amar va fi atunci de cei care au pus început pierzării şi au izgonit-o pe Crăiasă. Deci puneţi început bun rugăciunilor de pocăinţă, ca s-o opriţi pe Crăiasa mântuirii, iar

dacă nu vă veţi pocăi din tot sufletul, să ştiţi bine că vă va părăsi pe voi Crăiasa mântuirii şi se va depărta. Dar cum se va depărta? Se va depărta cu tunete şi grozave zguduiri. Vă întreb, de unde va veni o astfel de înfricoşare şi cutremur? Frica şi cutremurul vor veni de la cele nesimţitoare. Fiindcă cele nesimţitoare vor simţi îndepărtarea mântuirii şi se vor îndepărta şi vor tremura, simţind că rămân văduvite şi orfane.

Mărturia marelui preot Abiatar despre convertirea sa la Hristos de către Sfânta Nino

Iată ce zice Abiatar: Am fost numit după sorţi primul şi marele preot chiar în anul când a venit fericita Nina în Mţheta. În acea perioadă am primit de la preoţii evrei din Antiohia o scrisoare cu următorul conţinut: „Pentru că Dumnezeu a împărţit Regatul Israel în trei părţi şi au dispărut prorocii, iar cei în care sălăşluia Duhul lui Dumnezeu au spus că totul s-a împlinit după spusele profeţilor de demult; pentru că ne-am împrăştiat în toată lumea, iar romanii au cucerit pământul nostru şi mânia lui Dumnezeu se vede că ne-a ajuns pe noi, cercetează Cartea aceasta (Biblia) şi cunoaşte scrierile ei.

În această scrisoare, continuă Abiatar, era scris despre moartea Aceluia Care S-a numit pe Sine Fiul lui Dumnezeu pe pământ şi că de uciderea Lui erau vinovaţi părinţii noştri.

Se spunea cât de des păcătuiau ei în faţa lui Dumnezeu şi uitau de El, din care cauză Dumnezeu îngăduia durere şi robie pustiitoare asupra lor. În scârbe însă se întorceau şi îl chemau pe Dumnezeu, iar El îi ierta şi-i ferea de nenorocirile abătute asupra lor.

Cunoaştem din Scriptură, că asemenea întoarceri şi salvări ale poporului au fost în număr de şapte.

„Dar acum, scriau ei, pentru că unii din părinţii noştri au luat viaţa Fiului unei Femei fără de bărbat, Dumnezeu şi-a retras mila de la noi. El a distrus şi a nimicit regatul nostru, ne-a îndepărtat de la biserica Sfântului Său şi a nesocotit neamul nostru. Iată că au trecut mai mult de trei sute de ani de când El nu ne mai ascultă rugăciunile şi nu ne mai bucură inimile cu binecuvântarea, pe care o dădea înainte părinţilor noştri. De aceea, credem că Omul Acela era din ceruri." Şi multe altele ne-au scris nouă iudeii din Antiohia.

Când am aflat despre toate acestea, am început să cercetez şi am întrebat-o pe Nino despre Hristos - Cine a fost El şi pentru ce a venit Fiul lui Dumnezeu pe pământ. Atunci, vorbele fericitei au curs precum apa de izvor.

Ea mi-a povestit după cărţile noastre totul, de la începutul creaţiei lumii. M-a trezit din somnul orbirii, m-a înţelepţit şi m-a îndepărtat de la învăţăturile şi obiceiurile mincinoase ale părinţilor noştri.

În sfârşit, m-am convins că trebuie să părăsesc credinţa iudaică. Am crezut în Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care a suferit, a murit şi a înviat, Care va veni din nou cu slavă pe pământ, pentru că El este cu adevărat Nădejdea păgânilor şi Slava lui Israel.

Eu m-am învrednicit împreună cu fiica mea Sidonia să primesc Botezul curăţitor de păcate cu apă şi Duh şi să mă împărtăşesc cu adevăratul Trup şi Sânge al Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu - Mielul adus ca jertfe pentru păcatele omenirii.

În mărturisirea puternică a acestei sfinte credinţe, învredniceşte-ne, Doamne, pe mine şi pe fiica mea, şi ne izbăveşte de patimile şi legăturile trupului.

Am văzut în zilele mele multe semne şi minuni săvârşite în Mţheta de Sfânta Nino.

Mărturia aceluiaşi mare preot Abiatar despre hitonul Domnului

Iată ce spune el: Eu, Abiatar, vă voi istorisi ce am auzit de la părinţii mei, care, la rândul lor, le-au aflat de la strămoşi, şi despre ceea ce ştiu din scrisorile trimise nouă din Ierusalim. În timpul domniei lui Irod a ajuns aici o veste cum că perşii au cotropit Cetatea Sfântă. Din această cauză s-a iscat o tulburare printre evreii kartalini care locuiau în Mţheta, printre preoţii, cărturarii şi traducătorii canaaneni ai cărţilor de lege ale lui Moise. Înţelegând în ce situaţie grea a ajuns ţara lor, toţi s-au adunat să meargă şi să ajute Ierusalimul. La scurt timp, o altă scrisoare a dezminţit prima ştire. În ea se menţiona că perşii nu au vrut să cucerească oraşul prin război. Ei au adus aur împărătesc, smirnă tămăduitoare şi tămâie bine-mirositoare pentru un Prunc de parte bărbătească, pe Care îl căutau şi Care Se născuse din neamul lui David, din Mamă fără de bărbat. Îl numeau împăratul iudeilor şi L-au găsit în oraşul Bethleem, într-o casă sărăcăcioasă. Atunci I-au dat darurile şi s-au întors paşnici în ţara lor. De data aceasta, ştirea i-a bucurat foarte mult pe evreii kartalini.

După treizeci de ani, strămoşul meu Elioz a primit o scrisoare de la marele preot Ana al Ierusalimului: „Acela, la Care au venit regii persani cu daruri bogate, a crescut, a ajuns la o vârstă desăvârşită şi Se numeşte pe Sine Fiul lui Dumnezeu. De aceea veniţi să vedeţi moartea Lui, pe care a meritat-o după legea lui Moise.“

Mama străbunicului meu Elioz, care provenea din neamul marelui proroc Ilie, era încă în viaţă. Când Elioz se pregătea de drum, ea i-a spus: „Mergi, copilul meu, după rânduiala legii, însă, te rog mult, nu te alătura hotărârii duşmanilor Aceluia, care vor să-L omoare, pentru că El este împlinirea profeţilor, Pilda prea înţelepţilor, Taina ascunsă de la începutul veacurilor, Lumina păgânilor şi Viaţa veşnică."

Primind o asemenea îndrumare, Elioz a mers la Ierusalim însoţit de Longhinos din Kars şi de mulţi alţi oameni. Când au ajuns în Ierusalim, toţi au fost martorii răstignirii Domnului.

În timp ce unul din răstignitori bătea cuiele cu un ciocan de fier în trupul Domnului, mama lui Elioz a auzit şi a simţit dintr-odată lovitura acestui ciocan. Înspăimântată, ea a strigat: „O, pământ al Israelului, care ai predat morţii pe Mântuitorul şi Izbăvitorul oamenilor tăi! De acum încolo poporul acesta va fi în-vinuit de Sângele Ziditorului şi Domnului Său. Vai mie, că nu am murit mai înainte, căci moartea mă izbăvea de această veste groaznică! Aşa însă, eu nu voi mai vedea pe pământ Lumina păgânilor şi Slava Israelului/' Spunând aceste cuvinte, ea a căzut moartă.

Hitonul Domnului, pentru care răstignitorii au tras la sorţi, le-a revenit evreilor din Mtheta şi străbunicul meu l-a luat şi l-a adus aici.

Sidonia, sora lui Elioz, şi-a întâmpinat fratele cu lacrimi şi l-a îmbrăţişat, spunându-i despre moartea mamei lor. El i-a dat hitonul. De îndată ce Sidonia l-a luat din mâinile fratelui său, ea şi-a dat sufletul, zdrobită de moartea mamei sale şi de vestea participării lui Elioz la răstignirea lui Iisus.

Locuitorii Mţhetei au fost cutremuraţi de această întâmplare neobişnuită. Însuşi regele Aderkie împreună cu dregătorii săi erau miraţi de cele petrecute.

Aderkie a dorit s-o vadă pe Sfânta Sidonia, care, deşi moartă, nu lepădase din mâini hitonul dumnezeiesc, care parcă se prinsese de trupul ei. Înspăimântat şi uluit de cele văzute, regele a vrut să-l ia, dar, după multe încercări, a fost nevoit să renunţe, pentru că tânăra îl ţinea foarte strâns la piept.

Unii cred că Elioz şi-a înmormântat sora lângă cedrul din mijlocul grădinii regale, dar nu se ştie cât de adevărat este acest fapt.

Tatăl meu mi-a spus că în oraşul Mţheta se află şi mantia proroculuі Ilie, care are o putere dumnezeiască. „Noi am aşezat-o cu mâinile noastre, a spus tatăl meu, sub pietre, într-un loc tainic, unde trebuie să rămână până la vremea rânduită de Dumnezeu."
De multe ori, Sfânta Nino mă ruga să aflu de la tatăl meu locul unde era îngropat hitonul dumnezeiesc. La întrebările mele, el îmi spunea însă doar ceea ce spuneau şi alţii, şi anume că hitonul se păstrează sub cedru, unde poporul înalţă laude Domnului. Locul acela este cu adevărat scara văzută de Iacob.

Aceasta este mărturia marelui preot Abiatar despre hitonul Domnului.

(Extras din cartea: Acatistul Maicii Domnului în cinstea icoanei făcătoarei de minuni Portaitissa)

Mănăstirea Noul Athos din Suhumi, Abhazia

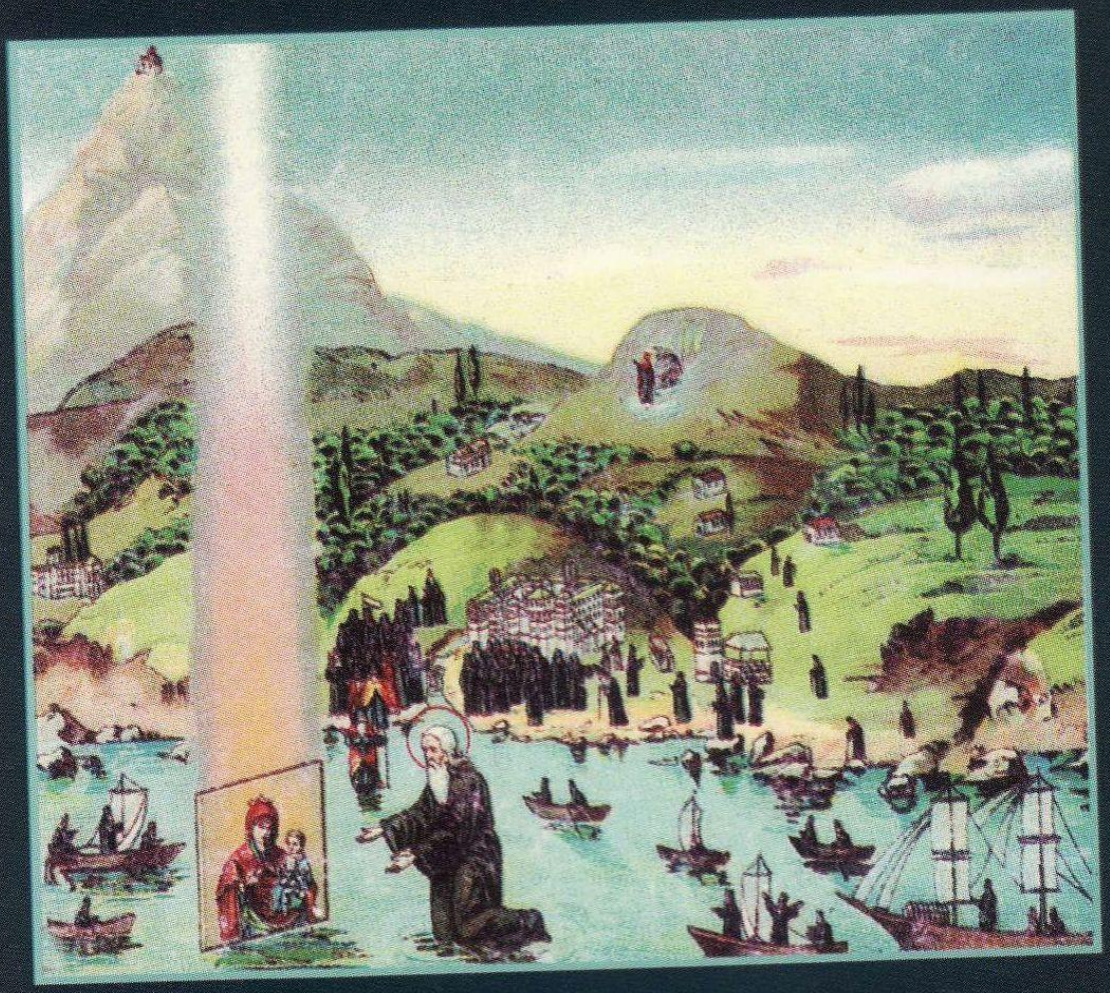

Bucură-Te, Ceea ce Athonul cu venirea Ta l-ai sfințit;
Bucură-Te, Ceea ce idolii din locul acela ai surpat;
Bucură-Te, Ceea ce ai sădit acolo credința cea adevărată;

Bucură-Te, Portăriță bună, care deschizi credincioșilor ușile raiului!

SF. XENIA - PRESS